

Das Buch Nehemia.

Das I. Capitel.

I. Nehemia erkundiget sich wegen des Jüdischen volcks. II. Wird beträbt. III. Betet zu Gott.

Is sind die geschichte Nehemia, des sohns Hachalja. Es geschach im monden Thisleu des zwanzigsten jahrs, daß ich war zu Susan auf dem schloß:

2. Ram Hanani, einer meiner brüder, mit etlichen männern aus Juda. Und ich fragte sie, wie es den Jüden ginge, die errettet und übrig waren von dem gefängniß: und wie es zu Jerusalem ginge?

3. Und sie sprachen zu mir: Die übrigen von dem gefängniß sind daselbst im lande in grossen unglück und schmach; die mauren Jerusalem sind zerbrochen, und ihre thore mit feuer verbrant. * 2 Chr. 36, 19.

II. 4. Da ich aber solche worte hörte: * saß ich und weinete, und trug leide zween tage, und fastete und betete vor dem Gott vom himmel. * Efr. 9, 3.

III. 5. Und sprach: Ach Herr, Gott vom himmel, * grosser und schrecklicher Gott, † der da hält den bund und barmherzigkeit denen, die ihn lieben und seine gebote halten; * c. 4, 14. † Dan. 9, 4.

6. Laß doch deine ohren aufmercken und deine * augen offen seyn, daß du hörest das gebet deines knechts, das ich nun vor dir bete tag und nacht, für die kinder Israël, deine knechte; und bekenne die sünde der kinder Israël, die wir an dir gethan haben; und ich und meines vaters haus haben auch gesündigt. * 1 Kön. 8, 29.

7. Wir sind verrückt worden: daß wir nicht gehalten haben die gebote, befehle und rechte, die du geboten hast deinem knecht Mose.

8. Gedencke aber doch des worts, das du deinem * knecht Mose gebotest, und sprachest: Wenn ihr euch vergreiffet, so will ich euch unter die völker streuen; * 5 Mos. 28, 64. c. 30, 1.

9. Wo ihr euch aber befehret zu mir und haltet meine gebote und thut sie, und ob ihr * verstorben wäret bis an der himmel ende; so will ich euch doch von dannen versamen, und will euch bringen an den ort, den ich erwöhlet habe, daß mein † name daselbst wohne. * 5 Mos. 30, 4. † 5 Mos. 12, 11.

10. Sie sind doch ja deine knechte und dein volck, die du erlöset hast durch deine grosse kraft und mächtige hand.

כָּרִי נַחְמִיָּה בֶן-חַכְלִיָּה וַיְהִי בַחֹדֶשׁ-כְּסֻלוֹ שְׁנַת עֶשְׂרִים וָאֲנִי הָיִיתִי בְּשֹׁשַׁן וַיָּבֹא חֲנַנִּי אַחַר מַאֲתֵי הוּא וְאֲנָשִׁים מִיְּהוּדָה וְאֲשָׁלָם עַל-הַיְּהוּדִים הַפְּלִיטָה אֲשֶׁר-נִשְׁאַרְוּ מִן-הַשְּׁבִי וְעַל-יְרוּשָׁלַם וַיֹּאמְרוּ לִי הַנְּשָׂאִרִים אֲשֶׁר נִשְׁאַרְוּ מִן-הַשְּׁבִי שֵׁם בְּמִרְיָנָה בְּרַעְיָה גְדִלְיָה וּבְחַרְפָּה וְחוּמַת יְרוּשָׁלַם מִפְרָצָת וּשְׁעָרֶיהָ נִצְתוּ בְּאֵשׁ וַיְהִי כִשְׁמַעֵי אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יִשְׁכַּתִּי וְאֲבָכָה וְאֶתְאַבְּלָה יָמִים וְאֵתִי צֹם וְאֶמְרָה הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֶמְרָה אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם הֲאֵל הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא שְׁמֵר הַבְּרִית וְחֹסֵר לְאַהֲבָיו יִלְשַׁמְרֵי מִצְוֹתָיו

6 תְּהִי נָא אֲזִנְךָ-קֹשֶׁבֶת וְעֵינֶיךָ פְּתוּחוֹת לִשְׁמֹעַ אֶל-תְּפִלַּת עַבְדְּךָ אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִתְּפַלֵּל לִפְנֵיךָ הַיּוֹם וְיוֹמָם וְלַיְלָה עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ וּמְתוּדֶיךָ עַל-תְּפִאוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֲטָאוּ לָךְ וְאֲנִי וּבֵיתִי אֲכִי חֲטָאוּנִי חָבֵל חָבַלְנוּ לָךְ וְלֹא-שָׁמְרָנוּ אֶת-הַמִּצְוֹת וְאֶת-הַחֻקִּים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוִּית אֶת-מֹשֶׁה עַבְדְּךָ וְזָכַרְנוּ אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוִּית אֶת-מֹשֶׁה עַבְדְּךָ לֵאמֹר אַתֶּם תִּמְעַלּוּ אֲנִי אֲפִיץ 9 אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּשְׁכַתֶּם אֵלַי וְשִׁמְרַתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם אֶת-יְהוָה נְדַחְכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם אֲקַבְּצֶם וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֶמְרָה אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם הֲאֵל הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא שְׁמֵר הַבְּרִית וְחֹסֵר לְאַהֲבָיו יִלְשַׁמְרֵי מִצְוֹתָיו

6 תְּהִי נָא אֲזִנְךָ-קֹשֶׁבֶת וְעֵינֶיךָ פְּתוּחוֹת לִשְׁמֹעַ אֶל-תְּפִלַּת עַבְדְּךָ אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִתְּפַלֵּל לִפְנֵיךָ הַיּוֹם וְיוֹמָם וְלַיְלָה עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ וּמְתוּדֶיךָ עַל-תְּפִאוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֲטָאוּ לָךְ וְאֲנִי וּבֵיתִי אֲכִי חֲטָאוּנִי חָבֵל חָבַלְנוּ לָךְ וְלֹא-שָׁמְרָנוּ אֶת-הַמִּצְוֹת וְאֶת-הַחֻקִּים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוִּית אֶת-מֹשֶׁה עַבְדְּךָ וְזָכַרְנוּ אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוִּית אֶת-מֹשֶׁה עַבְדְּךָ לֵאמֹר אַתֶּם תִּמְעַלּוּ אֲנִי אֲפִיץ 9 אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּשְׁכַתֶּם אֵלַי וְשִׁמְרַתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם אֶת-יְהוָה נְדַחְכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם אֲקַבְּצֶם וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

9 אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּשְׁכַתֶּם אֵלַי וְשִׁמְרַתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם אֶת-יְהוָה נְדַחְכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם אֲקַבְּצֶם וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

9 אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּשְׁכַתֶּם אֵלַי וְשִׁמְרַתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם אֶת-יְהוָה נְדַחְכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם אֲקַבְּצֶם וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

9 אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּשְׁכַתֶּם אֵלַי וְשִׁמְרַתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם אֶת-יְהוָה נְדַחְכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם אֲקַבְּצֶם וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

9 אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּשְׁכַתֶּם אֵלַי וְשִׁמְרַתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם אֶת-יְהוָה נְדַחְכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשֶּׁם אֲקַבְּצֶם וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

וְהִבֹּאתִים אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשֹׁכֵן אֶת-שְׁמִי שֵׁם: וְהֵם עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִית בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּבְיָדְךָ הַחֲזָקָה:

11. **אָמַן אֲרָלִי תְּתִי נָא אֲזַנְךָ - קְשֶׁבֶת אֵל - תְּפִלַּת עֲבָדֶיךָ וְאֵל - תְּפִלַּת עֲבָדֶיךָ הַחֹפְצִים לִירְאָה אֶת - שְׁמֶךָ וְהַצְלִיחָה נָא לְעֲבָדֶיךָ הַיּוֹם וְתִתְּנֵהוּ לְרַחֲמִים לִפְנֵי הָאֱלֹהִים הַזֶּה וְאֲנִי הָיִיתִי מִשְׁקָה לְמֹלֶךְ :**

11. Ach Herr, laß deine oren aufmerken auf das gebet deines knechtes; und außs gebet deiner knechter, die da begehren deinen namen zu fürchten: und laß deinem knechte heute gelingen, und gib ihm barmhertzigkeit vor diesem manne! Denn ich war des königs schencke.

Das II. Capitel.

I. Nehemia kriegt bey guter gelegenheit erlaubniß in sein vaterland zu reisen. II. Unreitet bey nacht und beschloß die zerfallenen stadtmauren Jerusalems. III. Mundert zum wiederbauen auf. IV. Der feinde spott und antwort.

וַיְהִי בַחֲדָשׁ נִסְכֵן שְׁנַת עֶשְׂרִים אֲרִבְחָשְׁמָתָא הַמֶּלֶךְ בֵּין לִפְנֵי וְאִשְׁמָתָא אֶת - הַיּוֹם וְאִתְּנָה לְמֹלֶךְ וְלֹא - הָיִיתִי רַע לִפְנֵי: וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ מְדוּעַ פְּנִיָה רָעִים וְאַתָּה אֵינְךָ חוֹלָה אִין זֶה כִּי־אִם רַע לֵב וְאִירָא הֲרַבָּה מְאֹד: וַאֲמַר לְמֹלֶךְ הַמֶּלֶךְ לְעוֹלָם יַחֲוֶה מְדוּעַ לֹא - יָרְעֵי פְנֵי אֲשֶׁר הָעִיר בֵּית־קִבְרוֹת אֲבֹתַי חֲרָבָה וְשַׁעֲרֶיהָ אֲכָלוּ בָאֵשׁ: וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ עַל - מַה זֶה אַתָּה מְבַקֵּשׁ וְאִתְּפַלֵּל אֵל - אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם: וַאֲמַר לְמֹלֶךְ אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם־הַיֵּטֵב עֲבָדֶיךָ לִפְנֵיךָ אֲשֶׁר תִּשְׁלַחֲנִי אֵל - יְהוּדָה אֵל - עִיר קִבְרוֹת אֲבֹתַי וְאִכְנַנָּה: וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ וְהַשְׂגֵּל יוֹשֶׁבֶת אֲצִלּוֹ עַד־מָתִי יִהְיֶה מְהַלְכָה וּמְתִי תָשׁוּב וַיֵּיטֵב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַחֲנִי וְאִתְּנָה לִי זְמַן: וַאֲמַר לְמֹלֶךְ אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב אֲגִדּוֹת יִתְּנֵה לִי עַל־פְּחוֹת עֵבֶר הַנָּהָר אֲשֶׁר יַעֲבִירוּנִי עַר אֲשֶׁר־אֲבֹא אֵל־יְהוּדָה: וְאֲגִדּוֹת אֵל־אֲסָף שְׁמֹר הַפְּרָדִם אֲשֶׁר לְמֹלֶךְ אֲשֶׁר יִתֵּן לִי עֵצִים לְקִירוֹת אֶת־שַׁעֲרֵי הַבִּירָה אֲשֶׁר לְבֵית וּלְחֹמַת הָעִיר וּלְבֵית אֲשֶׁר־אֲבֹא אֵלָיו וַיִּתֵּן־לִי הַמֶּלֶךְ כִּי־אֱלֹהֵי הַטּוֹבָה עָלַי: וְאֲבֹא אֵל־פְּחוֹת עֵבֶר הַנָּהָר וְאִתְּנָה

Im monden Nisan, des zwanzigsten Jahrs des königs Artaxastha, da wein vor ihm stand: hub ich den wein auf, und gab dem könige; und ich sahe trauriglich vor ihm. * 1 Mos. 40, 13, 21.

2. Da sprach der könig zu mir: Warum siehest du so übel? Du bist ja nicht krank? Das ist nicht, sondern du bist schwermüthig. Ich aber fürchtete mich fast sehr.

3. Und sprach zum könige: Der könig lebe ewiglich, sollt ich nicht übel sehen? Die stadt, da das haus des begräbnisses meiner väter ist, lieget wüste und ihre thore sind mit feuer verzehret. * c. 1, 3.

4. Da sprach der könig zu mir: Was forderst du denn? Da bat ich den Gott vom himmel.

5. Und sprach zum könige: Gefället es dem könige und deinen knechten vor dir, daß du mich sendest in Juda zu der stadt des begräbnisses meiner väter, daß ich sie baue?

6. Und der könig sprach zu mir, und die königin, die neben ihm saß: Wie lange wird deine reise wahren? und wenn wirst du wiederkommen? Und es gefiel dem könige, daß er mich hinsendete. Und ich setzte ihm eine bestimmte zeit.

7. Und sprach zum könige: Gefället es dem könige, so gebe er mir briefe an die landpfleger jenseit des wassers, daß sie mich hinüber geleiten, bis ich komme in Juda;

8. Und briefe an Assaph, den holzfürsten des königs; daß er mir holz gebe zu balcken der pforten am pallast, die im hause und an der stadtmauren sind; und zum hause, da ich einziehen soll. Und der könig gab mir nach der guten hand meines Gottes über mir. * Est. 7, 6, 9, 28.

9. Und da ich kam zu den landpflegern jenseit des wassers, gab ich ihnen des königs